
Když vraždí děti

Stephan Harbort

Pondělí, 2. srpna 1993

Savona, vesnice s 942 obyvateli v Steuben-County, asi 120 km jihovýchodně od Rochesteru v americkém státě New York. Ulice, v níž si čtyřčlenná rodina postavila kamenný dům, je lemovaná vzrostlými javory. Vesnická radnice je vzdálena pouze 200 metrů, naproti stojí kostel, dál následuje škola a po pravé straně park, kde tráví obyvatelé s dětmi volný čas. Idylické, přehledné, mírumilovné a bezpečné místo.

9:15. Nebe je zataženo tmavými mraky a zdá se, že během čtvrt hodiny začne pršet. Doreen Robiová (27) se musí rozhodnout. Buď odvede čtyřletého syna Derricka do prázdninového tábora, vzdáleného jen 300 metrů od jejich domu, nebo pro jednou nechá jít chlapce výjimečně samotného. V opačném případě by musela vzít do náruče 18měsíčního Daltona, který křičí ze všech sil, protože mu právě rostou zoubky, a musela by se pokusit ho uklidnit, aby ho taky mohla vzít do tábora.

„To není problém, mami, půjdu sám.“

Derrick poznal dilema své matky a chce ji ušetřit rozhodování, zbavit povinnosti. Doreen se přesto ještě chvíli rozmýšlí. Nemá přitom dobrý pocit.

Co už by se na tak krátké vzdálenosti mohlo stát? Chlapec cestu zná. Jsou to jen dva bloky. Půjde pořád jen rovně. Nadto je v tuto dobu v okolí mnoho sousedů, kteří její dítě dovedou do tábora. S nimi přeci může Derrick jít. Tady se ještě nikdy nic nestalo. Kromě toho ví, že nesmí jít s nikým cizím. To jsem mu říkala již mnohokrát.

Blondatý, modrooký chlapec je na svůj věk hodně samostatný, velmi podnikavý a veselý. Sousedé ho znají jako živého a veselého chlapce a rádi se zamějí jeho žertům, třeba když položí jedovatě zeleného hada z plastu na chodník, schová se za keř a doufá, že se náhodný kolemjdoucí lekne. Často je „DJ“ (zkratka pro Derrick Joseph, tuto přezdívku mu dal jeho děda) vidět, jak si hraje před domem rodičů s míčem na košíkovou, nebo stojí se svým zářivě červeným kolem na rohu ulice a mává kolemjdoucím autům. Každý, kdo ho zná, má toho chlapce rád. Je to rozený sympaták.

Doreen políbí Derricka na rozloučenou na tvář. „Mám tě ráda!“

„Já tebe taky, mami.“

Maminka mu ještě dá do ruky krabičku se svačinou a v příštím okamžiku vidí syna, jak vybíhá z příjezdové cesty k domu. Mlčky mu zamává a za okamžik je již Derrick za rohem a zmizí jí z dohledu. V tomto okamžiku nemůže Doreen ještě tušit, že vidí svého syna naposledy živého. Později si vzpomene: „Krátce poté se nebe zatáhlo bouřkovými mraky. Propadla jsem panice. Myslím, že to byl ten okamžik, kdy zemřel, a že nám chtěl dát znamení.“

„Ten den, kdy se stala ta věc s tím klukem, jsem se cítil strašně špatně. Trásl jsem se rozčilením. Brzo ráno jsem šel za otcem a zeptal se ho: ‚Táto, mám takový vztek! Musíš mi pomoci! Co si mám jen počít?‘ Otec mi řekl: ‚Když jsem já býval dříve naštvaný, vzal jsem polštář, šel jsem do stodoly a tak dlouho jsem do něho mlátil, až jsem byl tak unavený, že jsem neměl sílu na nic jiného.‘

Šel jsem tedy ven a stoupl si ke stromu. Pak jsem do něho tak dlouho bušil pěstí, až mi z prstů tekla krev. Strašně mě to bolelo. Potom jsem se vrátil domů. Bylo to OK. Otec na to nic neřekl, jen se tak divně podíval. Když jsem o něco později odešel z domu, chtělo se mi přesto někomu ublížit.“

Kolem 11 hodin. Na brzké ráno toho dne byla předpovídána bouře, avšak až o půldruhé hodiny později začalo silně pršet a strhla se bouřka, kvůli níž musel být prázdninový program přerušen. Jako všechny mámy a tátové jela i Doreen do tábora, aby vyzvedla syna. Jeden po druhém odcházely tucty dětí promočené skrz naskrz a nasedaly do aut svých rodičů. Parkoviště před táborem se začalo vyprazdňovat. Ale po Derrickovi ani vidu. Doreen Robieová se zeptala jednoho vychovatele, kde je její syn. Vychovatel se zarazil, krátce se zamyslel a trochu překvapeně odpověděl:

„Derrick?“

Doreen přikývla.

„Ten tady dneska vůbec nebyl, určitě ne.“

Co, prosím? To snad není možné. To nemůže být pravda! Doreen mu nejdříve nevěří a ptá se i ostatních pracovníků tábora, jestli neviděli Derricka, byť jen na chvíli, kdekoli. Všichni jen vrtí hlavou. *Derricku, kde jsi? Můj bože, snad se ti nic nestalo!* V tu chvíli má Doreen srdce až v krku. Zmocnil se jí do té doby zcela neznámý pocit: panika.

Doreen volá svému manželovi Dalovi (34), který pracuje jako výrobní asistent v tiskárně v centru města. Mluví spolu jen krátce, řekne manželovi, že nemůže najít Derricka, a oběma je hned jasné, že musejí jednat okamžitě. Již za několik minut stojí Doreen v kanceláři šerifa a oznamuje mu záhadné zmizení jejich syna.

Přibližně ve stejnou dobu, jen půldruhého kilometru dál, se vrací jiný chlapec domů. Na svůj věk je spíš malý, má rezavé vlasy, pihy a obvykle nosí brýle, které se mu však při hodině tělocviku před necelými dvěma týdny rozbily. Tento třináctiletý chlapec bydlí s matkou Tammy Smithovou, nevlastním otcem Tedem a dvěma sestrami na západní straně Savony v šedivém dřevěném domě, který volá po renovaci. Jeho příchodu si všimne jen Ted. Chlapce pozdraví, ale nepostřehne, že před ním schovává ruce – protože je má potřísněně krví. A Ted nereaguje, ani když s ním chlapec prohodí pár slov.

„Byla to docela legrační situace. Samozřejmě jsem mu nemohl říct, co jsem provedl. Ale přesto jsem mu řekl alespoň něco, protože jsem se toho chtěl stůj co stůj zbavit: ‚Táto, teď už je mi líp!‘ Pak jsem si umyl ruce a šel si zahrát jedno kolo nintendo. Odpoledne, když nikdo nebyl doma, jsem si vypral krev i z oblečení.“

Všichni dosažitelní policisté distriktu, hasiči, desítky dobrovolníků, ale i přátelé rodiny Robieových pročešávali okolí a bez ustání se ozývalo naléhavé volání „Derricku!“ Snad se ozve a dá o sobě vědět. Odpovědí však bylo stále jen ticho, jako by chlapec existoval jen na fotografii, kterou dostali policisté a všichni ostatní účastníci pátrací akce.

Čtyři a půl hodiny, plných naděje i strachu a vzájemného povzbuzování, byly pro Doreen a Dalea Robieovy jako věčnost.

15:45. Okamžik pravdy, zároveň však i začátek strašného dramatu, když policejní důstojník na louce na okraji lesa spatřil mrtvé tělo malého chlapce, oblečeného do červených krátkých kalhot a žlutého trika s nápisem „Jsem malý čert“. Tyto znaky odpovídají popisu pohřešovaného, stejně jako barva vlasů. Po několika minutách již není pochyb, ale ani naděje. Je to Derrick Robie a je mrtev.

„Za pět minut jsem se k tomu klukovi zase vrátil. Měl jsem strach, že třeba nebude mrtvý. Měl jsem strach, že možná už ani nebude v tom křoví. Za každou cenu jsem chtěl mít jistotu, že je ten kluk opravdu mrtvý. Myslel jsem si totiž, že když bude mrtvý, nebudu si muset dělat starosti a všechno bude v pořádku. No a on tam pořád ještě ležel. Strašně se mi ulevilo a odjel jsem.“

Derrick leží na mechovém koberci vedle ostružinového křoví, poblíž skupinky stromů, jako by si tam jen lehl a pokojně usnul.

„Asi po půlhodině, kdy jsem toho kluka zabil, jsem se k němu ještě jednou vrátil, protože se mi to tak nelíbilo. Nechtěl jsem, aby ho našli rychle. Proto jsem jeho tělo odtáhl do křoví.“

Až při bližším ohledání byla zjištěna závažná poranění hlavy. Vedle těla leželo několik malých kamenů, velikosti míčku na baseball, ale ještě jeden, velký jako míč na košíkovou. Od místa nálezu do domu rodiny Robieových to není ani 300 metrů.

„Když jsem byl s tím klukem hotov, odtáhl jsem ho na to místo pod stromy a nechal ho tam ležet. Ani jsem ho vlastně neznal. Pak jsem běžel ke svému kolu, které jsem si předtím schoval v trávě, a odjel jsem. Nejdřív jsem ale ještě vykouřil pár cigaret.“

Když Derrickovi rodiče dostali zprávu o smrti syna, chtěla se Doreen ihned rozběhnout na místo nálezu těla, aby mohla být naposledy se svým synem. Alespoň to. Policisté ji však od toho taktně odradili. Dale seděl v té chvíli ve svém křesle mlčky, jako duchem nepřítomný. Čtyřiatřicetiletý otec byl myšlenkami u svého syna, který se však už nikdy nevrátí, nikdy ho nebude moct vzít do náruče, nebude s ním moci promluvit ani pár slov a neuvidí ho vyrůstat. Jen jedno je v tento okamžik největšího nervového vypětí jisté – už nic nebude tak jako dřív.

Veskrze zvláštní situace nálezu mrtvého těla připravila nejen specialistům na ohledání místa činu pořádný hlavolam, protože tady nic nedávalo smysl. Vedle Derrickova mrtvého těla, přibližně u jeho pasu, ležel rozšlapaný banán, nedaleko byl pohozený prázdný obal od koncentrátu práškového nápoje (Kool-Aid) a jím byl postříkán nejen obličej oběti, ale i jizvy po poranění. Napravo vedle horní části těla ležel zmačkaný papírový ubrousek. Zvláštní bylo i to, že boty oběti ležely vedle jeho rukou, mimoto stáhl pachatel Derrickovi kalhoty i spodky a již pouhým pohledem bylo zřejmé, že násilí se pachatel dopustil i na řitním otvoru oběti, stopy spermatu však nalezeny nebyly.

„Když byl mrtvý, vzal jsem si jeho balíček se svačinou. Byl tam jeden banán. Ale já banány nenávidím. Proto jsem ten banán hned rozdupal. Proč jsem to udělal s nápojem Kool-Aid, ani sám pořádně nevím. Můžu jen říct, že jsem měl pocit, že musím toho kluka potrestat a ještě jednou mu způsobit pořádnou bolest. Zkrátka jsem strašně zuřil. Ten klacek jsem mu strčil do zadku. Chtěl jsem jen vědět, jaké to bude. Sám nemám ani ponětí, jak jsem na to přišel.“

Podle výsledku ohledání těla musel Derrick zemřít strašnou usmrtí – mnohočetná poranění lebky, výrony do mozku a pohmožděnin na hlavě, rozsáhlé trhliny a krvácení v hrudní tkáni a perforace střední stěny jsou němí svědkové surového násilí. Podle odhadu expertů musel smrtelný zápas trvat šest až sedm minut.

„Za každou cenu jsem chtěl, aby byl mrtvý. Ale on pořád vydával takové komické zvuky. Proto jsem vzal menší kámen a několikrát jsem ho uhodil do pravé strany lebky, ale to mu nezpůsobilo žádná větší poranění. Proto jsem vzal mnohem větší kámen a nechal jsem mu ho třikrát spadnout na hlavu. Pak jsem mu ten velký kámen hodil ještě dvakrát na hrud.“

Bodové krevní výrony ve tkáních krku, obličej a očí mrtvého ukazují podle předběžného ohledání na to, že vedle „tupého násilí“, které bylo příčinou smrti, musel být vyvíjen „déletrvajícím útokem na krk“ oběti. Jako příčina úmrtí bylo předběžně stanoveno „tupé mozko-lebeční trauma a udušení“.

„Popadl jsem ho za krk a škrtil ho. Ten kluk křičel a mlátil kolem sebe rukama a nakopl mě. Myslím, že zápas trval asi minutu. Pak se už nebránil. Uvolnil jsem stisk krku a on začal lapat po dechu. Tak jsem ho znovu stiskl, až se už nehýbal. Vzal jsem papírový ubrousek z balíčku jeho svačiny a chtěl mu ho nacpat do krku. Nepodařilo se mi to, protože mě najednou kousl do prstu. Tak jsem ho začal zase škrtit a škrtil jsem ho pořád dál, až byl konečně klid.“

Vyšetřovatelé zrekonstruovali nejprve průběh tohoto obzvláště brutálního zločinu. Podle nálezů z místa činu, svědeckých výpovědí, zprávy z pitvy a životních zvyklostí oběti, dospěli k závěru, že vrah potkal Derricka náhodou a k činu se spontánně rozhodl, jakmile se naskytla vhodná příležitost, protože nikdo jiný než Doreen Robieová, která jako pachatel nepřicházela v úvahu, nemohl vědět, že se chlapec bude zdržovat na místě setkání.

„Toho kluka jsem neznal, ani jsem nevěděl, jak se jmenuje. Jen jsem ho předtím několikrát viděl. Když chtěl toho dne projít kolem mne, řekl jsem mu: ‚Hej, ty!‘ V ten moment se ten kluk otočil. Okamžitě jsem věděl, že ho musím dostat někam, kde mu budu moct ublížit. Chtěl jsem ho zmlátit, způsobit mu bolest. Musel trpět, pořádně trpět.“

Derrick byl nalezen v menším lesíku, kde se obyvatelé Savony obvykle ve svém volném čase nezdržují. I jeho matka řekla, že syn neměl důvod být na místě, kde bylo nalezeno tělo, a neměl ani důvod být kdekoli v blízkém okolí. Vyšetřovatelé tedy usoudili, že pachatel chlapce do lesa vylákal. Jeho přítomnost na tomto místě nedávala smysl ani s ohledem na prázdninový program, protože mohli předpokládat, že by spíše měl být nalezen na přímé cestě do tábora.

„Zeptal jsem se ho, kam má namířeno. Řekl, že jde do tábora. Trošku jsem se zamyslel, co bych mu měl říct, aby šel se mnou. Pak jsem dostal nápad. Řekl jsem mu, že znám zkratku, a zeptal se ho, jestli nechce jít se mnou. Ale ten kluk nechtěl, protože mu jeho matka zakázala chodit s cizími lidmi.“

Snažil jsem se ho proto uklidnit: ‚Hej, to je přece OK, já jsem tady, nemusíš mít strach.‘ Ale on zkrátka nechtěl. Moc dlouho jsem se nerozmyslel. Toho kluka jsem chtěl za každou cenu dostat. Tak jsem ho chytil, vzal

ho kolem ramen a přinutil jsem ho jít se mnou. Ještě předtím jsem schoval svoje kolo. Pak jsme šli k tomu lesíku. Nebylo to daleko. Najednou se začal bránit. Pustil tašku na zem, kopal mě a bil do mě pěstmi. Chtěl pryč. Začal jsem zuřit.“

Pracovní hypotéza číslo tři: Takřka s jistotou můžeme říci, že se v případě hledaného jedná o staršího dospělého, pedofila – velmi pravděpodobně nejde o obyvatele Savony – a ačkoli nebylo na těle nalezeno sperma, čin měl sexuální motiv. Záhadou nadále zůstávalo neobvyklé uložení bot oběti, postříkání nápojem Kool-Aid, papírový ubrousek, rozšlapaný banán a poranění konečnicku. Z pohledu pachatele je však toto jednání, podle názoru vyšetřovatelů, méně důležité. Vrah je patrně psychotik, nebo blázen.

„Když jsem toho kluka zabil, necítil jsem se nijak špatně. Spíš jsem měl dobrý pocit jakéhosi osvobození. Když jsem toho dne šel do postele, spal jsem jako mimino.“

Zpráva o Derrickově násilné smrti zasáhla bez rozdílu všechny obyvatele Savony jako úder blesku vrženého na ně z „Rattlesnake Hillu“, zalesněného strmého horského hřebene, který se nad obcí tyčí jako ochranná stěna a vytváří přirozenou hranici na východní straně. Do vesnice, kde zná každý každého, všichni si vzájemně věří, nemusejí zamykat domovní dveře a trestný čin je místním lidem bytostně cizí, vtrhlo zlo a ukazuje svoji odpornou pracku.

Obsah

Předmluva	13
Konec nevinnosti	19
Kam s ním?	47
Smrt ve školní třídě	69
V hledáčku střelné zbraně	93
Jak se opravdu umírá?	135
Ďábel v dívčím těle	159
Naprosté zničení	185
Doslov	211
Příloha	217